

GJYKATA EUROPIANE E TË DREJTAVE TË NJERIUT

SEKSIONI I PARË

VENDIM

Ankimi nr. 53103/15

Shkelqim HATIJA

kundër Shqipërisë

Gjykata Europiane e të Drejtave të Njeriut (Seksioni i Parë) e mbledhur më 24 janar 2017, si një Komitet i përbërë nga:

Linos-Alexandre Sicilianos, Kryetar

Aleš Pejchal,

Armen Harutunyan, gjykatës,

dhe Renata Degener, Zëvendës Regjistrare e Seksionit,

Në lidhje me ankimin e mësipërm të paraqitur më 21 tetor 2015,

Në lidhje me deklaratat e paraqitura nga Qeveria e paditur më 19 shtator 2016 dhe parashtrimet e saj më 11 tetor 2016, ku i kërkon qartazi Gjykatës të përjashtonte ankimin nga lista e çështjeve dhe përgjigjen e ankuesit ndaj kësaj deklarate,

Pasi ka diskutuar, vendos si më poshtë vijon:

FAKTET DHE PROCEDURAT

Ankuesi, Z. Shkelqim Hatija, është një shtetas shqiptar, i cili ka lindur në vitin 1966 dhe jeton në Fier.

Qeveria shqiptare ("Qeveria") u përfaqësua nga agentja e saj Zj. A. Hicka nga Avokatura e Shtetit.

Ankuesi shfaqti pakënaqësinë për tejzgjatjen e procedurave civile, veçanërisht të atyre përpara Gjykatës së Lartë.

LIGJI

Ankuesi shprehu pakënaqësinë në lidhje me kohëzgjatjen e procedurave. Ai u mbështet në nenin 6 §1 të Konventës.

Më 19 shtator 2016, Gjykata mori një deklaratë për zgjidhje miqësore të firmosur nga Qeveria, sipas së cilës Qeveria e Shqipërisë ofronte t'i paguante ankuesit 1,000 euro (një mijë euro) për të mbuluar çdo dhe të gjitha dëmet jo monetare si edhe kostot dhe shpenzimet, të cilat do të konvertoheshin në monedhën kombëtare në normën e zbatueshme në datën e pagesës, dhe nuk do të ngarkohej me asnjë taksë, e cila mund të ishte e zbatueshme. Kjo shumë do të jetë e pagueshme brenda tre muajve nga data e njoftimit të vendimit të marrë nga Gjykata. Në rast se kjo shumë nuk paguhet brenda periudhës tre-mujore, Qeveria ndërmerr të paguajë interesin e thjeshtë mbi të, që prej përfundimit të asaj periudhe deri në shlyerje, në një normë të barabartë me normën marginale të huadhënies së Bankës Qendrore Europiane gjatë periudhës së vonesës plus pikë tre përqind. Pagesa do të përbëjë zgjidhjen përfundimtare të çështjes. Kjo deklaratë u dorëzua si përgjigje ndaj propozimit të Zyrës së Regjistrimit për një marrëveshje për zgjidhje miqësore, adresuar tek të dy palët.

Ankuesi nuk e pranoi propozimin për zgjidhje miqësore.

Më 11 tetor 2016, Qeveria informoi Gjykatën se nëse ankuesi refuzonte të pranonte propozimin për zgjidhje miqësore, deklarata e saj e firmosur, e datës 19 Shtator 2016 duhej të trajtohej si një deklaratë e njëanshme e paraqitur me synimin për të zgjidhur çështjen e ngritur nga ankimi.

Me anën e një letre të dërguar më 24 tetor 2016, ankuesi tregonte se nuk ishte i kënaqur me kushtet e deklaratës, sepse dëmi monetar dhe jo monetar që kishte mbuluar ishte më i madh sesa shuma e ofruar nga Qeveria.

Gjykata vëren se pavarësisht faktit se Qeveria nuk paraqiti një formë të re, të mëveçantë për deklaratën e njëanshme, ajo mbrojt qartazi pozicionin e saj se deklarata e saj e firmosur për zgjidhje miqësore e dorëzuar si përgjigje ndaj propozimit të Zyrës së Regjistrimit, duhej të trajtohej si një deklaratë e njëanëshme. Për këtë arsye, Gjykata gjykon se Qeveria dorëzoi një deklaratë të njëanëshme me synimin për të zgjidhur çështjen e ngritur nga ankimi.

Gjykata thekson se neni 37 i Konventës parashikon se në cilëndo fazë të procedimeve, ajo mund të vendosë të nxjerrë një ankesë nga lista e saj e çështjeve, në rastin kur rrethanat çojnë në një nga konkluzionet e specifikuar në pikën (a), (b) ose (c) të paragrafit 1 të atij neni. Neni 37 § 1 (c) i jep të drejtën Gjykatës që të përjashtojë një çështje nga lista e saj veçanërisht nëse: “për cilëndo arsye tjetër të përcaktuar nga Gjykata, shqyrtimi i ankimit nuk është më i justifikueshëm që të vazhdohet”.

Gjithashtu, ajo thekson se në rrethana të caktuara, ajo mund të përjashtojë një ankim sipas nenit 37 § 1 (c) bazuar në një deklaratë të njëanëshme nga Qeveria e paditur edhe nëse ankuesi dëshiron që të vazhdojë shqyrtimi i çështjes.

Për këtë qëllim, Gjykata e ka shqyrtuar deklaratën bazuar në parimet që dalin nga kjo praktikë gjyqësore, veçanërisht Vendimi Tahsin Acar (Tahsin Acar kundër Turqisë (kundërshtimet paraprake) [GJP], nr. 26307/95, §§ 75-77, GJEDNJ 2003-VI; WAZA Sp. Z o.o kundër Polonisë (vendim), nr. 11602/02, 26 qershor 2007; dhe Sulwińska kundër Polonisë (vendim), nr. 28953/03, 18 shtator 2007).

Gjykata, në një sërë çështjesh, duke përfshirë ato të sjella kundër Shqipërisë, e ka krijuar praktikën e saj në lidhje me ankesat për shkeljen e Nenit 6 § 1 të Konventës që kanë të bëjnë me kohëzgjatjen e procedimeve (shiko Luli dhe të Tjerët kundër Shqipërisë, nr. 64480/09, 64482/09, 12874/10, 56935/10, 3129/12 dhe 31355/09, §§ 63-64, 1 prill 2014).

Gjykata vëren se shumica e parave e ofruar nga Qeveria synon të kompensojë ankuesin për dëmin e vuajtur si rezultat i kohëzgjatjes së procedimeve gjyqësore.

Duke pasur parasysh natyrën e parashtrimeve të bëra nga Qeveria, si edhe shumën e kompensimit të propozuar – e cila është në përputhje me shumën e akorduara në çështje të ngjashme – Gjykata gjykon se nuk është më e justifikueshme që të vazhdohet shqyrtimi i ankimit (neni 37 § 1 (c)).

Për më tepër, bazuar në arsyet e mësipërme dhe veçanërisht duke pasur parasysh praktikën ligjore të qartë dhe të gjerë mbi tematikën, Gjykata konstaton se në respektim të të drejtave të njeriut siç përcaktohet në Konventë dhe në Protokollin e saj nuk kërkohet që të vazhdohet shqyrtimi i ankimit (neni 37 § 1 *in fine*).

Gjykata gjykon se kjo shumë duhet të konvertohet në vlerën monetare vendase në normën e zbatueshme në ditën e pagesës dhe të paguhet brenda tre muajve nga data e njoftimit të vendimit të Gjykatës të lëshuar në përputhje me nenin 37 § 1 të Konventës Europiane të të Drejtave të Njeriut. Në rast se pagesa nuk realizohet brenda kësaj periudhe, interesi i thjeshtë duhet të paguhet për shumën në fjalë në normën e barabartë me normën marginale të huadhënies të Bankës Europiane Qendrore plus pikë tre përqind.

Përfundimisht, Gjykata thekson se nëse Qeveria nuk respekton kushtet në deklaratën e tyre të njëanëshme, ankimi mund të rikthehet në listë në përputhje me nenin 37 § 2 të Konventës (Josipović kundër Serbisë (vendim), nr. 18369/07, 4 mars 2008).

Bazuar në sa më sipër, është me vend që çështja të përjashtohet nga lista.

Për këto arsye, Gjykata, në mënyrë unanime,

Merr parasysh kushtet e deklaratës së Qeverisë së paditur sipas nenit 6 § 1 të Konventës dhe modalitetet për të garantuar respektim të premtimeve të referuara në të;

Vendos ta përjashtojë ankimin nga lista e çështjeve në përputhje me nenin 37 §1 (c) të Konventës.

E hartuar në anglisht dhe e njoftuar me shkrim më 16 Shkurt 2017.